

**[Alfred Jensen.]**

gruppens forhold i overgangstiden. Det forekommer mig, at man burde have taget hensyn til disse ønsker. Jeg ved ikke, hvem der har ansvaret for det forslag, der ligger udarbejdet fra kommissionen og ministeren. Jeg ved, det er genstand for megen utilfredshed, og jeg ved, at man kunne have imødekommet de ønsker, som er fremsat af officianterne, bl. a. ved at søge gennemført en ordning som den, der er skitseret i departementschef Kofoeds forslag.

Jeg tror endvidere, at det harmonerer meget dårligt med talemåderne om demokratisering af hæren, at man ikke tager hensyn til sådanne ønsker. Det nytter ikke meget, at man taler om, at for fremtiden er det sikret, at befalingsmandskorpserne kommer til at bestå af et tværsnit af befolkningen, at der er alle muligheder for, at selv den fattigste kan nå op i de højeste stillinger. Hvad hjælper det, når man i overgangstiden ikke tager mere hensyn til det folkelige element i befalingsmandskorpserne, end man her har gjort? Det lover ikke godt for talen om demokratiseringen af korpserne. Og når man sammenholder denne behandling af officianter og overofficianter såvel som af kvartermestre af anden og tredje grad med den behandling, som modstandsbevægelsens befalingsmænd var udsat for, da de søgte over i faste stillinger indenfor hæren, har man lov til at sige, at der er intet som helst, der borger for den demokratisering af hærens befalingsmandskorps, som folket har ønsket, ja krævet gennem mange år.

En anden side af sagen er, om en sådan behandling fremmer det gode forhold mellem hæren og befolkningen. Spørgsmålet var fremme allerede ved første behandling, da der blev givet udtryk for, at det ikke var allerbedst indenfor hæren med behandlingen af de menige. Det var det ærede medlem hr. Carsten Raft, der ganske vist noget uvilligt gav mig tilslutning til min kritik af de meniges forhold. Det er klart, at hvis man lader sådanne prøvede befalingsmænd gå ud af hæren nu, vil det komme til at gå ud over uddannelsen og derigennem også komme til at indvirke på forholdet mellem hæren og befolkningen, altså det forhold, som det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed sagde var afgørende for, om ordningen holdt eller ikke holdt.

Jeg tror, man må sige, at ikke alene dette forhold, men også andre omstændigheder ved ordningen vil betyde, at der ikke opnås det gode forhold mellem befolkning og militær, som man foregiver at ville skabe. Der er nemlig mange elementer, som må

virke uheldigt på forholdet til befolkningen. Jeg tænker på den faste kerne, som ministeren talte om, stammandskabet, om hvilket vi ikke ved hvor stort et omfang det får. Det er klart, at en sådan nyskabelse vil være alt andet end egnet til at skabe et godt forhold mellem hæren og befolkningen. Det er givet, at adskillige af de mennesker, der kommer derindenfor, let vil udvikle sig til noget i retning af landsknægte, og det vil betyde, at den spænding i forholdet mellem civilbefolkningen og hæren, som allerede er tilstede i øjeblikket, forøges.

Jeg ser i betænkningen, at retsforbundet regner med, at en sådan nyskabelse vil betyde, at forholdene bliver noget lignende som for politiet, og det skulle være garantien for, at sådanne styrker vil opnå en vis popularitet hos befolkningen. Man ikke mindretallet her har glemt, at politiet i vort land ikke er særlig populært ude i befolkningen? Har man glemt, hvad en edderkopaffære og andre lignende affærer har betydet i befolkningens bedømmelse af politiet? Har man glemt, at man for et par år siden måtte gennemføre skærpede straffebestemmelser overfor personer, der tillod sig mundtligt at fornærme betjente, enten de var i funktion eller ej?

Jeg tror, man skal gøre sig klart, at der ikke ad den vej skabes nogen bedring i forholdet mellem militæret og civilbefolkningen, men at man tværtimod forøger den spænding, som allerede findes, og på samme måde tror jeg man må regne med at den forlængede tjenestetid virker. Den omstændighed, at mandskabet nu to gange udsættes for at modtage indkaldelsesordre, vil ikke virke absolut populariserende for militæret, al den stund de fleste må opgive arbejde og god fortjeneste for at gå ind i hæren for en ret lav løn og komme til at arbejde, som det ærede medlem hr. Carsten Raft gjorde opmærksom på, under ret uheldige omstændigheder i adskillige tilfælde. Man må tillige ikke se bort fra, at med den forlængelse af tjenestetiden, der her gennemføres, vil man ikke være i stand til at beskæftige mandskabet udelukkende ved uddannelse, som man er i stand til det, hvis man kun har 6 eller 8 måneders tjenestetid. De erfaringer, gamle soldater fra den første verdenskrig har, de erfaringer, soldaterne, der hjemsendes nu, har, går jo netop ud på, at man ikke er i stand til at beskæftige mandskabet ved uddannelsesarbejde. Det er dårligt nok tilfældet i selve rekrutttiden, men når den er sluttet, henvises de til arbejde af den mest mærkelige karakter. Og det betyder, at selve militær-